

[Alfred Jensen.]

sagen? Hvorfor ikke overveje, om der findes mulighed for helt eller delvis at gennemføre dem?

Jeg vil bede udvalget om at tage vort lovforslag med i overvejelserne. Jeg forstår, at der skal være en grundig udvalgsbehandling, og så må det også være rimeligt, at disse tanker drøftes.

Hvad ministerens lovforslag angår, hilser jeg det med tilfredshed som et fremskridt. Det er absolut en fordel, at man får opdelingen i tre arter understøttelse afskaffet, og det er absolut en fordel, at man går over til at give refusion for udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er jo det, vi kommunister har talt for, og det er i overensstemmelse med de tanker, der findes hos arbejderne om, at samfundet bør betale omkostningerne ved arbejdsløsheden. Det kan da ikke være rigtigt, at arbejderne først skal bære byrden ved arbejdsløsheden og dernæst skal bære en meget stor byrde gennem bidrag til arbejdsløshedsunderstøttelsen. Jeg er enig med det ærede medlem hr. J. M. Pedersen i, at samfundet har en forpligtelse til at klare dette, og derfor er der ikke noget rimeligt i talen om solidaritet og gensidighed mellem kasserne; det burde være samfundet, som betaler hver hvid, der går til understøttelse.

Det er også rigtigt, at samfundet burde sætte ind for at skaffe arbejde frem. Det er det, de arbejdsløse vil have, de ønsker ikke at gå ledige, for det er en utilfredsstillende tilværelse, og de arbejdsløses økonomiske forhold er dårlige. I mange år har arbejderne følt, at der ikke var noget at gøre, på dette punkt, men jeg tror, man skal gøre sig fortrolig med, at sådan ser det ikke ud mere. Arbejderne føler ikke mere, at det er noget skæbnebestemt, at der skal gå 18-20 pct. af arbejdsmændene ledige året igennem; de ønsker, at disse tilstande skal afskaffes, og samfundet kan godt indrette sig på, at der skal ydes langt, langt mere, for at man kan komme arbejdsløsheden til livs, end der ydes i vort land, og at de foranstaltninger, man den ene gang efter den anden foretager for at fremme arbejdsløsheden, ikke vækker tilfredshed ude i befolkningen, men tværtimod vil blive mødt med stedse stigende modstand.

Når vi behandler forslag af denne art, hvor der er tale om, hvem der skal bære byrden ved arbejdsløsheden, må det siges til samfundet, at det også må sætte ind for at løse beskæftigelsesproblemet. Hvorfor tager man ikke fat på de projekter, der foreligger for Vestjylland og Nordjylland, og skaffer beskæftigelse dér? Der tales om, at der skal investeres 100 mill. kr. i de vestjyske foretagender, som er skitseret. Det skulle ikke være umuligt for det danske samfund at foretage en sådan investering, og jeg ser ikke, hvorfor det skal overlades til private spekulanter at udnytte de rigdomme, som findes, og udnytte den arbejdskraft, som er til stede. Det forekommer mig, at staten, at regeringen, burde sætte ind og undersøge disse planer, realisere dem og sikre, at der blev oprettet de nødvendige virksomheder. Men det er jo sager, som vi kommer tilbage til i anden forbindelse; jeg synes blot, det er rimeligt at nævne dem her, hvor netop de arbejdsløse selv peger på de muligheder, der er for at skaffe beskæftigelse til dem.

Vi er altså enige i det princip, at der skal ydes refusion for de udgifter, arbejdsløshedskasserne har; men den form, lovforslaget har fået, overbeviser mig ikke om, at man har ramt det rigtige. Mig forekommer det, at det havde været en reel og enkel udvej, om man havde sagt: der gives refusion for alle de udgifter, kasserne har, og der skal ikke pålægges medlemmerne nogen kontingentbyrde; de har betalt nok gennem skatterne. Det synes jeg havde været rimeligt. Men hvis man ikke vil gå den vej, og hvis man vil have en skala som den, der findes her, må man i hvert fald ikke starte på nul, så må man starte på, jeg vil tro 10 eller 15 pct. Jeg overser ikke, at der findes en anden tilskudsform, men jeg mener ikke, at det, der foreslås her, kan være korrekt, vi må højere op. Jeg overser heller ikke, at der i lovforslaget står, at de sociale ydelser skal refunderes med mindst 75 pct. Men her er det jo, man forregner sig for huslejhjælpens vedkommende. Rent principielt må det da være korrekt, at det, man benævner sociale ydelser, som forsørgertillæg, børnetillæg, huslejhjælp, brændselshjælp, det, som før udbetaltes gennem hjælpekontorer, at det refun-